

KUL I DNS

Nr. 9 & 10 1977

AKP OG KONTRAREVOLUSJONEN I KINA

VI GJENGIR HER DET SOM SKULLE VÆRT KULS INNLEDNING PÅ MØTET I STUDENTERSAMFUNDET I OSLO DEN 1. 10. 77. DER STEFAN LINDGREN STILLER SOM ENESTE INNLEDER ETTER AT RAUD FRONT IKKE LYKTES I Å FÅ TAK I NOEN MOTINNLEDER UTENFOR KUL: I TRÅD MED VANLIG PRAKSIS NEKTES KUL INNLEDNING PÅ NETTOPP DE MØTENE DER SKILLELINJENE HELT KLART GÅR MELLOM OSS PÅ DEN ENE SIDEN OG AKP PÅ DEN ANDRE SIDEN OG DER DET ER DE MEST BRENNAKTUELLE AKTUELLE TEMAER SOM TAS OPP.

Stefan Lindgren har vært i Kina. Tidligere i år var kollega Pål Steigan på besøk hos Maos selvutnevnte arvtaker Hua Kuo-feng. Og etter sin hjemkomst leverte AKP-lederen følgende instruktive analyse:

"- Hva vil du si var hovedsaka i "firerbandens" reaksjonære virksomhet? - Hovedsaka var deres forsøk på å rane til seg makta i staten og partiet. planene deres om å gjøre kontrarevolusjon. Jeg synes (!) det er nyttig å sammenlikne "firerbanden" med Trotsky i tida omkring Lenins død." (KK nr. 15.77).

"Åkkurat som Trotsky" ville "firerbanden" skape uorden og kaos, og vi kan lese at "de allierte seg med alle slags kriminelle og lyssky elementer mot partiet." "De fire" skal ha hevdet at "det gjør ikke noe om det ikke blir noen avling, bare linja er riktig;" deres linje var "å sette revolusjonen i motsetning til produksjonen."

Ikke rart at Steigan etter et par dagers opphold kunne slå fast at "jeg vil hevde (!) at inntrykket av en svært god situasjon er representativt."

I seinere artikler og uttalelser forklarte samme Steigan årsaken til at AKP ikke hadde greidd å avsløre revisjonismen i firerbandens egne skrifter. Grunnen var at oppgaven med å bekjempe KÅ KUL-revisjonismen hadde lagt beslag på for mye tid - som det står å lese noen få linjer etter at vi er blitt informert om identiteten mellom "firergjengens" og "Berntsen-klikkens" politikk!

Stefan lærte altså ikke mer ved sitt opphold enn hva enhver leser av f.eks. Peking Review visste fra før. Og det har ikke kommet nevneverdig nytt fra det hold etter denne reisen. Seinere har f.eks. Finn Sjøe innledet i Studentersamfundet i Trondheim, og innholdet var det samme der som da Steigan innledet i DNS i vinter

1. "Firerbanden" sto for samme politikk som Trotsky og Lin Piao ('ultra-venstre');
2. "Firerbanden" satte politikk opp mot produksjon;
3. "Firerbanden" førte et utsvevende liv.

Mer vil det heller ikke komme. Manglende analyser utfylles av "erfaringer". Sju hadde på vanlig maner "sjøl vært der (i Kina) og sett" en traktorfabrikk der "firerbandens" virksomhet hadde fått folk til å sette seg ned og diskutere politikk i stedet for å produsere traktorer!

I mellomtiden har også Stefan Lindgren vært i Kina. Og heller ikke han har etter sin lange reise fått vite mer enn vestlige avislesere. Dette vet vi fra intervjuer med ham i "Klassekampen", som likevel inneholder et par interessante sentenser:

"Mange av Kinas venner i verden... svelget propogandaen mot Teng med hud og hår uten å ha hatt noen egne undersøkelser å støtte seg til. De offisielle kinesiske argumentene ble gjentatt."

Og hva har Lindgren nå å støtte seg på? Jo, de nye "offisielle" argumentene, uttalelser fra Teng Hsiao-ping og Li Hsien-nien!

Forskjellen er altså ikke at han før ukritisk gjenga offisielle kilder, mens han nå har "egne undersøkelser" å vise til. Forskjellen er bare at den "offisielle" politikken gradvis skal ha blitt kontrarevolusjonær før Maos død, mens den nå ikke lenger er det. Når det forøvrig gjelder Maos personlige rolle, gir Lingren oss i en annen artikkel i KK den spennende opplysning at dennes forhold til "de fire" og til Teng vil måtte klargjøres av "historikerne" - som vel formodentlig skal "forklare" at Mao hadde et "godt" forhold til de første, men ikke til den siste.

Før vi imidlertid ser mer på hva



Rangordningen etter den 10. partikongressen: Mao Tsetung, Chou En-lai og Wang Hung-wen.

saken gjelder, kan vi bare minne om at selv innen AKP kan forskjellige øyne se ulike ting innen samme "omgivelser". For det var jo medlemmer av denne gruppen som var og "undersøkte forholda" mens den offisielle politikken ennå angivelig var reaksjonær.

Vi kan f.eks. lese hva Paul Norberg i AKPs Kina-delegasjon 1975 kunne fortelle i KK nr. 10.75: "Det som imponerte mest var entusiasmen for å utvikle produksjonen". "Jeg vil ta utgangspunkt i kampanjen mot Lin Piao og Konfucius forteller Paul. Helt kort er dette en gigantisk kampanje for å skolere folket til å befeste og styrke proletariatets diktatur og for å gjøre folk sjøl i stand til å avsløre feilaktige politiske linjer." Han beretter videre om hvordan arbeiderne ved bedriften han besøkte nettopp gjennom å sette politikken i høysetet utviklet produksjonen både kvantitativt og kvalitativt. Denne positive utviklingen var altså resultatet av den masseskoleringskampanjen som ingen andre enn de "fire" ledet.

Men om noen tviler på at denne kampanjen på det tidspunktet ennå hadde fått utviklet seg fullt ut, kan de lese hva en opprømt Kitty Strand sier i et stort oppslått intervju etter Kina-

tur (KK 32.76) mens kampanjen mot Teng var i ferd med å nå klimaks: "Kampen mot høyre vil bringe kvinnefrigjøringen i Kina framover."

Først refererer hun nyvinningene fra kulturrevolusjonen innen utdanningsvesenet, og fortsetter med å peke på personer som ville omgjøre vedtakene fra kulturrevolusjonen:

"-De sier at de ikke vil tilbake, men se på dette! Teng Hsiao ping, som nå er fratatt alle tillitsverv, har uttalt: -Uansett om katten er svart eller hvit, bare den fanger mus, er den en bra katt.

Dette er å stille produksjonen foran klassekampen'osv.

"Kvinneideene deres er like ille. Dette sier de: - Kvinnene kan ikke studere marxismen-leninismen, de har for lavt kulturelt nivå" (jmf. sammensetningen av den nye sentral komiteen!)

"Teng Hsiao-ping forsøker å ta Chou En-lai til inntekt for sitt syn. Han snakker høyt om de fire moderniseringene av samfunnet som Chou En-lai la fram på den fjerde folkekongressen. Chou En-lai sa at grunnlaget for framgang i produksjonen er å fortsette klassekampen

Forts. neste side.

VIDERE ARBEID I DNS

SOM KJENT KOMMER KUL IKKE TIL Å DELTA PÅ DISKUSJONENE PÅ ALLE MØTENE I DNS DETTE SEMESTERET. FORUTEN KONFRONTASJONSMØTET OG GENERALFORSAMLINGA, KOMMER VI TIL AV DE RESTERENDE MØTENE Å PRIORITERE MØTET "VÆPNA REVOLUSJON OG PROLETARIATETS DIKTATUR" den 29/10, HER BLIR HARALD BERTSEN FRA KÅ INNLEDER SAMMEN MED JØRN MAGDAL FRA RAUD FRONT.

VI OPP FORDRER SYMPATISØRER TIL Å SKAFFE SEG TO KLIPP OG STEMME KUL I DNS.

VI GJØR VIDERE OPPMERKSOM PÅ ÅPNE MØTER VI VIL AVHOLDE PÅ BLINDERN I LØPET AV HØSTSEMESTERET OM FØLGENDE EMNER: 1. LIBANON, 2. PARTI OG RÅD, 3. ERITREA. Tid og sted vil bli kunngjort seinere.



ERITREERE FOR FRIGJØRING I EUROPA. AVDELING NORGE, inviterer med dette til en pressekonferanse som vil bli gitt av Amdemicael Kahsai, medlem av sentralkomiteen i Det eritreiske folkets frigjøringsfront, og offisiell talsmann for fronten i Europa.

Konferansen vil finne sted i CHATEAU NEUF, KJELLEREN onsdag 5. okt-ober 1977, kl. 19.00.

Det vil bli et filmprogram som viser de byene som nylig er blitt frigjort av Det eritreiske folkets frigjøringsfront, bla. fra byene Keren og Decamare, og et kulturelt program vil bli presentert.

MØTET ER ÅPENT FOR ALLE INTERESSERTE. VIS DIN SOLIDARITET MED MED DEN ERITREISKE REVOLUSJON, MØT OPP!

Eritreere for frigjøring i Europa/avdeling Norge
Organisasjonskomiteen



og kritikken av Lin Piao og Konfucius. Dette "glemmer" Teng Hsiao-ping."

Og så, med uthevet skrift:

"Går denne kampen bare innfor partiet?"

-Nei. Overalt hvor vi var studerte folkemassene grunnlaget og politikken i høyre-avviket. De studerte hvordan de to linjene sto mot hverandre på deres eget sted og på de områdene der kampen står skarpest: i utdanninga, i vitenskapen, i kunsten og kulturen. Situasjonen i Kina er lys!"

Selv kan vi bare føye til at ministrene for kultur, sport og helsevesen, der kampen "sto skarpt", nå er avsatt.

Så langt om troverdigheten av eventuelle nye "erfaringer" Lindgren måtte ha gjort.

AKP's UTGANGSPUNKT

for vurderingen av utviklingen i Kina er forkastelig nok i seg selv. Alt dagen etter Huas kupp var linjen klar: full opplutning - om de som til enhver tid går seierrikt ut av interne strider i statsbærende kommunistpartier.

Aldri et selvstendig ord om politikken. Ikke forsøk på å forklare hvordan (gallionsfiguren for dem) Mao passivt kunne bivåne at den nye politikken før hans død tok en revisjonistisk retning. At den "siste kampen" i følge ham selv tvert om var en kamp mellom "to linjer", dvs. mellom antagonistiske klasseinteresser. Og selvsagt ikke tilløp til påvisning av den nye politikken eventuelt proletariske karakter.

Dette utgangspunktet er ille nok. Det er kommunisters plikt å analysere selvstendig hva nye politiske kursar betyr. KA og KUL hadde en slik velbegrunnet positiv analyse av de revolusjonæres politikk forut for kontrarevolusjonen, og ut fra det var det ikke vanskelig å forstå at det Hua satte utenfor, var marxismen-leninismen. Med sin holdning benekter derimot AKP at kontrarevolusjon kan finne sted via linjeskifte i et statsbærende kommunistisk parti. De bekymrer seg ikke om et slikt partis proletariske karakter. Ja, ikke om partiet overhodet. Selv avslører de klarere enn noen at alt som teller for dem, er et godt forhold til den kinesiske nasjonalstaten, og den naivt kyniske selvtilgjengelighet "linjeskiftet" lanseres med er bare en liten påminnelse om hva slags tilstander vi kan vente oss i dette landet den dagen AKP skulle komme til å bli i besittelse av statsmakten. Vilkaarligheten opphøyt til prinsipp har i hvert fall ingen ting med proletarisk diktatur å gjøre. Om AKP innfører sin "folkestad" for å undertrykke "borgerskapet", vet vi at retningslinjene for terrorer vil være like vel fundert som Steigans og Lindgrens vurderinger av utviklingen i Kina før og etter kontrarevolusjonen. AKPs forhold til KKP i dag er bare nok et eksempel på at vi står overfor en organisasjon med klart brune trekk, en organisasjon som ikke kan bestå en dag lenger enn den er i stand til å spille på den egne medlemsmassens ukritiske uvitenhet. De seriøse, men godtroende enkeltpersoner som fortsatt finnes i og omkring dette "partiet", bør innse at den som sluker den åndelige akrobatikken etter Tengs rehabilitering, må regne med å ha sagt et siste farvel til den vitenskapelige marxismen og til proletariatets rasjonelle og opplyste klassekamp.

MAOS ROLLE

Om vi skal tro Lindgren, kan Mao ha vært "uklar" på spørsmålet om Teng.

AKP hyller imidlertid Mao Tse-tungs tenkning. Det burde derfor være av en viss interesse for medlemmene å begripe hvordan Mao har forholdt seg.

Vi vet i alle fall at Mao var sterkt opptatt av å sikre pålitelige personer til å etterfølge seg og av å gi den politiske kursen en riktig retning før sin død.

Blant vestlige sinologer er det ingen tvil om at nettopp "de fire" var Maos nærmeste våpendragere. Men for AKP som mistror borgerlige kilder i samme grad som disse nærmer seg de mer opplagte og innlysende enkeltsannheter, må det være viktigere å konstatere at nettopp den "offisielle" politikken (for stadig å tale med Lindgren) som Mao lot utvikle de siste par år før han døde, i hovedsak var "de fires" verk og ansvar. Dette kom bl. a. til uttrykk i den viktige posisjon artiklene til Chang Chun-chiao og Yao Wen-yuan (se nedenfor) inntok i masseskoleringskampanjen for å styrke og befeste proletariatets diktatur. Det lar seg heller ikke benekte at det var de som nå er avsatt, som gjennom sin kontroll med propaganda- og nyhetsformidlingen trakk opp retningslinjene for kampanjen.

Som vanlig er, ble kampanjen innledet med og hele tiden ledsaget av Mao-sitater. Først om nødvendigheten av å studere grundig Marx' og Lenins teori om staten og proletariatets diktatur, seinere mer spesielt om den viktigste og farligste vandreren på kapitalismens vei. Teng Hsiao-ping:

"Han kan ikke skjelle mellom marxisme og imperialismen".

"Han har aldri forstått marxismen-leninismen, han representerer borgerskapet" - og: "Han sa han ikke ville omgjøre korrekte vedtak. Han er ikke å stole på".



"Fargen på katten spiller ingen rolle, bare den fanger mus" (Teng Hsiao-ping)

- Sitater som - i motsetning til dem vi eventuelt vil bli presentert for i framtida - vel å merke var i omlopp mens Mao var i live, kunne lese og hadde talens bruk.

Man må være AKPer for å betvile at at dette var en gigantisk kamp mellom to linjer av kvalitativt forskjellige karakter, en kamp som til slutt ga seg utslag i et voldelig oppgjør for å fjerne den ene fløyen. For å understreke hvilken side Mao sto på i denne striden, kan vi f. eks. vise til hva Hua Kuo-feng "måtte" si i juni -76:

"Situasjonen i Kina er også utmerket. Vi har nådd store seire i den kampen vår store fører og formann Mao personlig startet og ledet for å kritisere Teng Hsiao-pings kontrarevolusjonære og revisjonistiske linje og for å demme opp for høyrevinden for å omgjøre korrekte vedtak."

(Peking Rundschau nr. 74 76, s. 6, våre uth.)

Vi vet at Mao så med bekymring på utviklingen i partiet og at han bare regnet med at et mindretall av partimedlemmene hadde en virkelig forståelse av marxismen-leninismen (se Peking Review - heretter PR - nr. 21.77 s. 7). Dersom det nå skulle være slik at dette mindretallet besto av Hua, Teng og de yrkesmilitære i det nye Politbyrået, hvordan kunne da "de fire", som var i mindretall i Politbyrået,

trekke opp den "offisielle" politiske kursen i flere år uten at Mao satset all sin personlige autoritet på et oppgjør med revisjonismen, slik han gjorde forut for kulturrevolusjonen?

Hendingene på Tien An-men-plassen dagene før Tengs avsettelse sier videre mye om karakteren av de to politiske strømningene som sto opp mot hverandre (og fortsatt gjør det).

Borgerlig-liberale kommentatorer og diverse "rådskommunistiske" retninger i Europa var straks enige om at de opptøyene folkemilitsen slo ned, markerte "folkets" krav om økte "friheter", dvs. utvidete borgerlige rettigheter og om at disse kravene rettet seg mot partiets posisjon i samfunnet generelt og mot Maos autoritet spesielt. Seinere har AKP sluttet seg til vurderingen av oppstanden som "progressiv". Den gangen var det imidlertid bl. a. i "Klassekampen" vi kunne lese om "De reaksjonære demonstrasjonene for Teng Hsiao-ping" som "provokasjoner på linje med Lin Piao's planer om statskupp" (KK 30.76) og i Kina og vi nr. 3 4 76 får vi en mer grundig dokumentasjon av hvilke slagord de voldelige demonstrantene fylte seg bak. (Og gjengivelsen her blir bekreftet bl. a. av råds-kommunistiske "flyktninger" fra Kina, se Cheng Ying-hsiang og Claude Cadart: Les deux morts de Mao Tse-tung, Paris 1977.)

Demonstrantene ropte slagord til støtte for Teng Hsiao-ping, mot Mao (nemlig mot en kinesisk keiser som Mao tradisjonelt blir sammenliknet med), mot partiet og mot de "skriftlærde" rundt "keiseren", dvs. bl. a. "de fire".

Det var etter denne oppstanden Politbyrået fattet sitt vedtak om at Teng Hsiao-ping-problemets natur var blitt en antagonistisk motsigelse og besluttet å avsette ham fra alle stillinger, alt sammen "etter framlegg fra vår store leder formann Mao".

"Offisielt" var det selvsagt umulig å gå inn for noe annet med en brysom Mao i live.

AKPs "forklaring" på dette er at "de fire" og deres tilhengere hadde flertall i Politbyrået da Teng ble avsatt, at altså Mao og de andre skulle ha latt seg presse.

Rent bortsett fra det usannsynlige i Maos motvillige taushet, kan det da være av en viss interesse å se på hvem som satt i PB den gang, og sammenlikne det med hvem som ble innvalgt på den 11. partikongressen, etter etter at nesten halvparten av SK-medlemmene var blitt fjernet.

Av de 25 som ble valgt inn i 1973, var fire døde (Chou En-lai, Chu-teh, Tung Pi-wu og Kang Scheng). Holder vi Mao utenfor, utgjør resten av 16 personer pluss de fire. Nå vet vi at av disse 16 er 15 blitt gjenvolgt, og vi gjengir for sikkerhets skyld navnene på disse opportunistene, som hele tiden har hatt et solid flertall: Hua Kuo-feng, Yeh Chien-ying, Teng Hsiao-ping, Li Hsien-nien, Wang Tung-hsing, Wei Kuo-feng, Liu Po-cheng, Hsu Shi-yu, Chi Teng-kuei, Su Chen-hua, Li Teh-scheng, Wu Teh, Chen Yung-kuei, Chen Hsi-lien, Ni Chich-fu og Saifudin.

At disse personene av opportunistiske grunner "ofret" Teng midlertidig kan ikke forklares på annen måte enn ved Maos personlige autoritet.

Om Maos linje kan det ikke herske tvil. Ut fra vårt kjennskap til denne store marxist-leninistens tidlige teori og praksis tillegger vi selvsagt dette betydning. Men av hensyn til engstelige SV-sjeler, understreker vi at det hele jo tross alt er et spørsmål om politikk og ikke person.

Først en kort skisse av de revolusjonæres politikk slik vi kjenner den fra masseskoleringskampanjen for å styrke og befeste proletariatets diktatur.

Kampanjen ble som nevnt innledet med et sitat om viktigheten av å studere statsteorien, og vi skal se på hvordan denne teorien ble presentert i Chang Chun-chiao's artikkel "Om utøying av altomfattende diktatur over borgerskapet", på norsk i AKPs tidskrift "Internasjonalen" nr. 1.76, som vi siterer introduksjonen til artikkelen fra:

"Etter at vegleinga frå Mao Tse-tung om studiet av proletardiktaturet kom ut i januar 1975, har det kome ein rad viktige artiklar i Kina om desse spørsmåla. Tidsskriftet Materialisten hadde med ein i norsk omsetjing i nr. 3. 1975 - "Om det sosiale grunnlaget for Lin-Piao-klikken" av Yao Wen-yuan. . . Her prentar vi ein annan av dei viktigaste artiklane."

Chang viser at selv om Kina er et sosialistisk land med stor statlig sektor, er det lett å dokumentere at borgerlig eiendomsrett fortsatt eksisterer i relativt stort omfang. Dette gjelder også rester av privat eiendomsrett: "For eksempel, i folkekommunene på landsbygda i utkanten av Shanghai hvor økonomien på kommune- og produksjonsbrigadenivå har utviklet seg med god fart, utgjør kommunen bare 34.2% av de faste aktiva som er eid på alle tre plan, brigaden utgjør bare 15.1%, mens produksjonslaget fortsatt utgjør 50.7%. Når en tar i betraktning de økonomiske betingelsene bare i kommunen vil det derfor ta nokså lang tid å gjennomføre overføringen fra laget til brigaden og så til kommunen slik at den fungerer som den grunnleggende regnskapsførende enhet. . . Så lenge disse (ulike) formene for eiendomsrett fortsatt eksisterer, vil vareproduksjon, utveksling med penger og fordeling etter arbeid være uunngåelig. Siden "disse bare kan begrenses under proletariatets diktatur" er veksten av kapitalistiske faktorer . . . uunngåelig. . . Vi må forstå at vår økonomiske basis ennå ikke er solid."

Derfor vil det ta lang tid å overvinne de gamle eiendoms- og produksjonsforholdene. Og den politiske skoloringen av produsentene blir desto viktigere.

Vareøkonomien og den borgerlige rett (og dermed staten) lar seg ikke oppheve "over natta", og det er utvilsomt Chang's sterke poengtering av dette som har medført beskyldninger om at de "fi re" gikk inn for å bygge kommunismen på privateiendommens grunn, slik Tron Øgrim hevdet i DNS i vinter og slik de til dels blir anklaget for i f. eks. PR i dag (nettopp under henvisning til folkekommunene rundt Shanghai, som Chang selv refererer til).

Nå mener vi for det første at det i seg selv er et poeng at dette er stikk i strid med den mer utbredte anklagen for "ultra-venstre", som bl. a. Steigan gjorde til en hovedsak i sin innledning i Studentersamfundet i Oslo tidligere i år (som seinere ble gjengitt i KK). I følge denne "analysen" ville "de fire" innføre kommunistiske produksjons- og distribusjonsforhold i et altfor raskt tempo og i lang tid før produktiv-kreftenes nivå muliggjorde det. En slik påstand er også nødvendig for å legitimere "sammenlikningen" mellom de revolusjonære og Lin Piao.

Men det blir vanskelig når anklageren slår seg selv på munnen, når Changs artikkel skal angripes. Og Chang skriver videre:

"Så lenge kommunene ikke kan tilby mye som kan "gjøres kommunistisk" med produksjonsbrigader og lag og foretak som er hele folkets eiendom og ikke kan tilby en stor overflod av produkter til fordeling i overensstemmelse med behovet til våre åttehundre millioner mennesker, så må vi fortsette med vareproduksjon,

Forts. neste side

utveksling med penger. Vi har gjort og vil fortsette å gjøre passende tiltak for å tøyte den skaden disse tingene har skapt. Å drive sosialistisk skolerung blant flere hundre millioner bønder er alltid et alvorlig problem og krever flere generasjoners strev."

Denne politiske linjen - og Steigans selvmotigelse - bunner i forståelsen av at statlig eiendom i seg selv ikke er noe "kommunistisk". Det som er avgjørende, er i hvilken grad arbeiderne selv blir i stand til å ta seg av alle samfunnsanliggender og dermed legge grunnlaget for statens bortdøen. Dette er et langsiktig perspektiv, og det er et spørsmål om politisk skolerung og mobilisering.

Ikke minst utviklingen i Sovjet viser jo at statlig eiendom ikke garanterer noe som helst. Det er en nødvendig, men ingen tilstrekkelig betingelse for kommunismen. Og Chang slår helt riktig fast:

"Det er fullstendig riktig at folk legger vekt på den avgjørende rollen til eiendomssystemet i produksjonsforholdene, men det er u riktig å ikke legge noen vekt på om eiendomssystemet er blitt løst i formen eller i virkeligheten".

Både Hua, Ten g og Øgrim er avskåret fra å begripe dette. Borgerlige og småborgerlige sosialister har alltid identifisert statseiendom med sosialisme, og gradmåleren på framskrittet blir evnen til raskt å overvinne "små" enheter. Og med et slikt utgangspunkt er selvmotigelsene nødvendige for å fuklare at samme personer som hevder politikens primat og betydningen av å bekjempe borgerlig rett, advarer mot forserte og overflatiske tiltak i den anledning, tiltak som ikke svarer til produktivkreftenes nivå og produsentenes politiske bevissthet. Skjer det for raskt, blir statliggjøringen bare et middel til å eviggjøre selve statsinstitusjonen "overhodet" på befolkningen. I det andre tilfellet blir den et middel til å overvinne staten.

Nedenfor skal vi se at Hua-gruppens uforstand henger sammen med revisjonen av marxismens statsteori.

Foreløpig vil vi imidlertid videre slå fast at "de fire" også hadde som linje "å samle flest mulig" for sin politikk selv om det bare skulle være et mindretall som fullt ut forstår den og den representerer interessene til en klasse som utgjør et mindretall av befolkningen.

Chang skriver: "Med 25 års praktisk erfaring i proletariatets diktatur og de internasjonale erfaringene siden Paris-kommunen, og så lenge de få hundre medlemmene til sentralkomiteen til partiet vårt går sammen med det store antall av kadre og masser av folket i å lese og studere iherdig, driver undersøkelser og studier og oppsummerer erfaringer, så kan vi med sikkerhet forvandle Formann M. s oppfordring til virkelighet."

Det prinsipielle poenget i denne sammenheng, som dreier seg om "de fires" påståtte "splittelsesmakeri" og sekterisme, er at Hua-fløyen i sine angrep avslører sin egen linje ved å blande sammen personlig stil og politisk linje, klasseinteresser og oppførsel, forståelse og vilje hos de personer som ble angrepet av "de fire", og følgerlig blander de også sammen innholdet i den permanente klassekampen i Kina med metodene for å føre denne kampen. Denne sammenblandingen er typisk for folk som selv står på et borgerlig-demokratisk grunnlag, og hver gang Hua viser til Maos skrift "Om den korrekte behandlingen av motsetninger i folket" or å imøtegå "de fires" angrep på "nydemokratene i partiet, avslører han sitt eget standpunkt

Faktum er jo at dette skriftet ikke tar opp noen klasseanalyse av hovedmotigelsen (mellom proletariatet og hele borgerskapet) i det sosialistiske samfunnet, men søker å utvikle korrekte metoder for utøvelsen av proletariatets diktatur

et tilbakeliggende land som Kina. Innholdet er i korthet at proletariatet for å beholde statsmakten må basere seg på oppslutning i hele det "folket" som sluttet seg til revolusjonen i -49 (dette var som kjent flere klasser, mens proletariatets diktatur - også som kjent? - er én klasses diktatur) og at politiske motsigelser (som selvsagt er av klassemessig natur) innen "folkets" rekke skal løses ved demokratiske midler. Det er m.a.o. et spørsmål om en bestemt taktikk for utøvelse av proletariatets herredømme, og denne taktikken rokker ikke en tøddel ved den linjen proletariatet skal vinne oppslutning om.

Maos selv har gitt klart uttrykk for sin vurdering av disse forholdene, i et sitat fra Changs artikkel:

"Etter mine egne observasjoner å dømme er jeg redd at i et nokså stort flertall av fabrikkene - jeg mener ikke alle eller det overveiende flertallet - var lederskapet ikke i hendene til ekte marxister eller massene av arbeidere. Ikke det at det ikke fantes noen bra folk blant dem som ledet fabrikkene. Det var det. Det var bra folk blant sekretærene, vise-sekretærene, osv. Men de fulgte linjen til Liu Schao-chi - grep ganske enkelt til materielle oppmuntringer, ga profitt kommandoen og delte ut bonuser." (Tale i 1969)

Hua kan gjerne sitere kilometer-vis av Maositater der flertallet av partimedlemmene eller "folket" omtales som "bra folk". Som vi ser, går ikke betegnelsen "bra folk" på den politiske linje, på dens klassenatur. Og "de fire" har da heller aldri ment at de mange borgerlig-demokratene innenfor og utenfor partiet skulle behandles som skurker og ved hjelp av metoder for å løse motsigelser mellom "folket" og "fienden".

Forøvrig kan vi bemerke at uten å redegjøre noe nærmere for innholdet stempler Chang Chun-chiaos initiativ til å utarbeide en ny klasseanalyse av det kinesiske samfunnet som kontrarevolusjonært og "mot Mao" fordi, Mao Tse-tung hadde foretatt en slik analyse i 1927. (PR nr. 7.77, s. 10 og nr. 6.77 s. 6).

Men KKP trenger i dag slike ynkelige "angrep" for å forsvare sin uforholdne oppslutning om

TENG'S POLITISKE PROGRAM

for å "modernisere" Kina.

Dette er kjent fra hans "tre programmer" for den praktiske realiseringen av Chou En-lai's "firemodernisering" av det kinesiske samfunnet, en generell plan for å utvikle jordbruket, industrien, vitenskapen og forsvaret som ingen var uenig i.

Når de revolusjonære kritiserte de "tre programmene", var det med vekt på det følgende. (Disse programmene og kritikken av dem er omtalt i den danske boka "Kina etter Mao, Modtryk Århus 1976, forf. Clausen m.fl.).

For å øke arbeidsproduktiviteten og høyne arbeidsdisiplinen gikk Teng inn for økt bruk av akkordsystemer og andre former for materielle incentiver. Arbeidet skulle bli mer spesialisert gjennom et nytt system av eksklusive ansvarsområder for den enkelte arbeider.

De revolusjonære hevdet at systemet med materielle stimuli og "ansvarsområder" ville svekke den revolusjonære, politiske arbeidsmotiveringen og hemme arbeidernes utvikling til allsidige individer.

Teng lanserte et program for "profesjonalisering" i vitenskapen og forsket det syn at vitenskap og forskning var et felt unndratt proletariatets diktatur. Ut fra det standpunkt at "produktivkreftene er i første rekke vitenskap" ble økt "frihet" for vitenskapsmenn og eksperter koplet sammen med økt satsing på vestlig teknologi for å utvikle produktivkreftene. Tilsvarende synspunkter ble gjort gjeldende for utdannings- og skoleverket.

Mot dette påviste de revolusjonære at

"Den største produktivkraft er den revolusjonære klasse selv" (Marx), og at marxismen må danne den teoretiske basis for all vitenskapelig arbeid. Vitenskapen skal være et moment av den revolusjonære klassens frigjøring av seg selv - eller den blir borgerskapets våpen for å eviggjøre utbyttersamfunnet. Den er alltid et ledd i den samfunnsmessige praksis, og de revolusjonære hevdet med Mao at "liksom marxismen omfatter, men ikke kan erstatte realismen i kunsten, vil den omfatte, men ikke erstatte vitenskapelig forskning.

Teng gikk videre inn for en omfattende "tropsens reorganisering" i hæren, som bl.a. innebar en nedskjæring av personalet med omkring 1/3, noe som i hovedsak ville ramme personer med politiske funksjoner. I stedet skulle det satses tilsvarende på moderne våpenteknologi. Det er dette programmet forsvarsminister Yeh Chien-ying nå realiserer.

Det kanskje viktigste punktet for Teng var imidlertid forslaget om å reorganisere den økonomiske planleggingen på en måte som ville gi økt makt til de sentrale ministerier, en linje som tilsynelatende innebærer sentralisering overfor de enkelte produksjonsenheter. Forslaget legger imidlertid opp til reformer av samme type som Krustsjø gjennomførte, og som på



Maos rette arvtaker - Wang Hung-wen.

en og samme tid unndrar planleggerne kontroll "nedenfra" og fra partiet. Både det lokale initiativ og den sentrale politiske kontroll ville bli satt til side. Det første gjennom at partikomiteene på den enkelte bedrift ville miste innflytelse, det andre p.g.a. at partiets sentralkomite sluttet å trekke opp linjene for f.eks. industripolitikken. I praksis ville det bety at det ble flere sentra i samfunnet, og proletariatet ville miste den enhetlige politiske makten det hadde gjennom KKP.

Etterhvert og gradvis utviklet kampanjen mot "venstre" seg til kampanjen mot Teng's borgerlig-økonomiske høyrelinje, noe som klart viser det enhetlige i utviklingen og hvilke klasseinteresser både "høyre" og "ultra-venstre" i virkeligheten tjener.

På det teoretiske område viser slektskapet seg bl.a. i empirismen og vi bare nevner det som eksempel på de mange selvmotigelse av de proletarisk-revolusjonære ble angrepet for å legge "overdreven vekt på kamp mot empirismen" og for å få folk til å lese bøker i stedet for å produsere samtidig som de blir sidestilt med Lin Piao-fløyen!

DE TEORETISKE SPØRSMÅLENE

Siden kulturrevolusjonen har det vært tre hovedlinjer i kinesisk politikk: en småborgerlig-utopistisk, en borgerlig-økonomistisk og en proletarisk-revolusjonær.

Vi kommunister hevder at arbeiderklassens frigjøring bare kan være dens eget verk. Ingen statsmakt kan

gjennomføre den på dens vegne. Like sikkert er det imidlertid at ikke enhver handling deler av klassen foretar seg, bidrar til dens frigjøring. Arbeiderklassens objektive interesser er der som en mulighet det er opp til den selv å realisere. En handling er ikke god fordi den utføres av arbeidere. Alt arbeiderne foretar seg, trenger ikke føre oss ett skritt nærmere kommunismen, men det er bare arbeiderne selv som til syvende og sist kan føre historien dit!

Alle former for revisjonisme har hatt sammenheng med det tvetydige i arbeiderklassens stilling under kapitalismen, med pendling mellom "knefall for spontaniteten" og arbeiderfomantikk på den ene side og hang til gradvis, administrativ "innføring" av kommunismen uavhengig av klassens egen, aktive frigjøring på den andre siden.

Begge retninger vil ta form av feilaktige politiske linjer innad i et kommunistisk parti. Den første som "ultra-venstre", gjennom forsøk på å oppheve staten og innføre kommunismen "over natta" dvs. uavhengig av materielle forhold, av produktivkreftenes utviklingsnivå, av de historiske betingelsene. En slik retnings talsmenn vil alltid vakle mellom sentimental arbeiderromantikk/"ultra-demokrati" og moralisme/terrorisme. Den underslår at veien fram er lang og kronglete, og et spørsmål om politisk utvikling, og mobilisering innad i klassen.

Den andre retningen taper målet av synet, den reiser ikke arbeiderklassens frigjøring som en aktuell oppgave og reduserer spørsmålet om historisk framskritt til problemet med "økonomisk vekst", teknisk utvikling og rasjonelle regler.

I Kina kan de to retningene knyttes til henholdsvis Lin Piao og Teng Hsiao-pings navn.

Det er ikke så fjernt fra sannheter, å hevde at forsøket på å side stille de proletariske-revolusjonære i Kina med Lin Piao og hans fløy er de eneste "politiske" argumentene vi har fått servert fra AKP-hold. Begge deler var "ultra-venstre", ferdig med det, plaprer Steigan og Sju etter Tengs instruksjoner.

Nå vet alle at de virkelig revolusjonære styrket sine posisjoner nettopp ved den 10. partikongress i Kina, som markerte en foreløpig seier over "ultra-venstre" fra kulturrevolusjonen og betegnet innledningen til en dyptgripende og omfattende kritikkampanje av "Lin Piao og Konfusius". Det var nettopp på denne kongressen Wang Hung-wen framstod som Maos "arvtaker" og gjennom sin beretning om revisjonen av partistatuttene (sammen med Chou En-lai) demonstrerte det høye nivået KKP nå stod på. Det var "de fire" som ledet an i det teoretiske oppgjøret med "ultra-venstres" empirisme. Det var Yao Wen-yuan som seinere, i 1975, forfattet det viktige skriftet "Om den sosiale basis for Lin Piao's anti-parti-klikk."

Men det sentrale for oss må under enhver omstendighet være å få et grep om hvilken politisk linje Lin Piao stod på til forskjell fra den "de fire" stod for.

"DE FIRE" OG LIN PIAO-FLØYEN

Det var denne retningen som fra slutten av 60-tallet var inspirasjonskilde for det europeiske "venstre", da "maoismen" framstod i skikkelse av folk som Herbert Marcuse og Tron Øgrim.

Seinere har den levd videre både i rådkommunistiske, mer eller mindre trotskistiske bevegelse (som stadig legger for dagen stor sympati med Lin Piao og kulturrev-

Forta. neste side.

KUL I DNS utgitt med støtte fra Kulturstyret i Samskipnaden. Ansv. Geir Høgenes.

olusjonens "venstre") og i den reaksjonært-småborgerlige varianten av AKP-støpning.

For denne fløyen begrenset kultur-revolusjonen seg til det småborgerlige slagordet "det er rett å gjøre opprør". Dette er av en tidligere forkvinne i DNS (T.G. Øyan) blitt oppsummert som essensen i marxismen-leninismen, et angivelig Mao-sitat som Mao selv på det skarpeste har tatt avstand fra, men som ikke desto mindre i lang tid har tjent til å legitimere det praktisistiske slagordet om at "all kamp nytter", likegyldig hvem som fører den og uavhengig av klasseinnholdet, av hva slags "kamp" det er. For Lin Piao var "opprør" i seg selv proletarisk-revolusjonært.

For det andre ble kommunismen redusert til en bestemt type moral, til et spørsmål om å utsette egoismen, om "å avskaffe begrepet jeg" som fløyen selv uttrykte det.

Det var altså ikke samfunnsforholdene, men det enkelte individs moralske vilje som ble avgjørende. Her i landet ble denne holdningen raskt markedsført av AKP, f.eks. gjennom debatt-innlegg i "Orientering", der skillet mellom SF og SUF ble skissert som et skille mellom tilhengere og motstandere av å "overvinne egoismen", og gjennom Dag Solstads bøker kom det samme fram, jmf. Arild Åsnes og "myten om det kinesiske postbudet".

I Kina ble resultatet av denne linja at personangrep fikk erstatte rasjonell politisk fostring, og i neste omgang ble da - for det tredje - marxismen redusert til et sett moralske maksimer, og nettopp i forbindelse med anti-intellektualismen, teoriufantastikken, ser vi det klareste slektskapet mellom Lin Piao "venstre" og AKP, tidligere SUF.

Alle vet at SUF var en bevegelse der man ikke skolerte seg politisk gjennom studier av Marx' og Engels' vitenskaplige arbeider, men gjennom Lin Piao's produkt: Maos "lille røde", der man også fulgte Lin Piao's råd om å pugge sentensen utenat.

I følge Lin Piao burde man bruke 99% av studietida på å studere "formannens" verker, 1% på Marx og Engels.

Dette skjedde under slagordet "Mao Tse-tungs tenkning er marxismen-leninismen i vår tid", et slagord som ikke er Maos, men som AKP har gjort til sitt, somvidere i Kina tjente til å erstatte de vitenskaplige studiene med "Mao-studier".

Dette førte for det fjerde til en ekstrem persondyrking, Mao ble utropt til et ufeilbarlig geni, under slagordet som "En setning av Formannen er like mye verd som ti tusen av oss andre", og "Det er riktig å handle slik Formannen sier, selv om man ikke forstår hvorfor". Lin Piao lanserte en egen "geni-teori" for å begrunne dette standpunktet, og han utkåret h. i sin egen sønn på 20 år til et geni.

Og når "ultra-venstre" gikk inn for anarkistiske tiltak, "total frihet" over natta, det fullstendige opprør og samtidig gjorde seg til talsmann for en svært autoritær persondyrking, er det bare et tilsynelatende paradoks, som gjenspeiler den småborgerlige sosialismens evige dilemma: den styrken man ikke har selv, må man hente annet steds fra.

Småborgersosialistene har alltid hatt en egen forkjærlighet for bondeopprør, for slike oppstander og petisjoner som virkelig "krever" av kongen (i dag: staten) at den skal "ordne opp", mens man selv lever videre på samme måte som før.

Og den småborgerlige utopiske retningen reiste motstand mot at partiet skulle ha en dominerende rolle isamfunnet. Dvs: i stedet for det kommunistiske parti, som på rasjonelt og vitenskaplig vis styrker arbeiderklassen, setter klassen i stand til å ta seg av sakene selv, satte man den irrasjonelle dyrkingen av personen Mao, en kultus som bare

uttrykker og vil fryse fast egen svakhet.

Sammenfattende kan man si at denne retningen i praksis representerte spontanisme og moralisme, i teorien empirisme og dogmatisme - en bare tilsynelatende motsigelse.

Nå vet vi at denne linje ikke vant fram, og at den led sitt avgjørende nederlag da Lin Piao kupp-forsøk mislyktes.

Dette nederlaget var et resultat av motstanden fra de virkelig proletarisk-revolusjonære, med Mao Tse-tung og Chou En-lai i spissen.

Mao holdt selv tidlig en tale for offiserer i den kinesiske hær der han advarte mot Lin Piao's virksomhet, tok avstand fra "geni-teorien" og framhevet at det avgjørende verken er dogmer eller "vilje", men hvorvidt arbeiderklassen og partiet følger en korrekt politisk linje, noe som ikke minst må gjøres til gjenstand for vitenskapelig analyse.

Mao tok derfor til orde for at man skulle lese flere bøker (marxismens klassiske verker), et forvarsel om den seinere teorikampanjen i KKP's regi. Og foruten ham selv og Chou En-lai var det nettopp de revolusjonære som er satt utenfor i dag, som gikk i spissen for oppjøret med Lin Piao. Dette framgår ikke minst av det vi vet om Lin Piao's egne planer, som gikk ut på å ta livet av Mao, gi hans "nærmeste" skylda, for på den måten å kvitte seg med begge parter og etterpå etablere en ny sentralkomite av sine "egne" folk.

Disse "nærmeste" var de som Lin Piao foraktfullt omtalte som de "boklærde" - dvs. bl.a. "de fire", og spesielt Chang Chun-cao, formann for revolusjonskomiteen i Shanghai og viseformann i partiet, forøvrig hele "Shanghai-gruppa", dvs. de ledende representanter for de proletarisk-revolusjonære.

(opplysninger om Lin Piao's planer finner vi bl.a. i bøkene The Rise and Fall of Lin Piao av J.v. Ginneken, Penguin books 1976, og i La Chine a la mort de Mao, Editions du seuil, Paris 1977. Begge bøker baserer seg på kinesiske dokumenter fra årene 1973-74. Lindgren trekker kanskje også disse "offisielle" kildene i tvil?)

I artikkelen "The 'Gang of Four' Pushed Anarchism" av Wang Che blir det levert et teoretisk forsvar for "a certain article" - som vi vet ble skrevet av Teng for å begrunne industrialiseringsprogrammet. I Tengs artikkel står det: "regler og forordninger vil bli stadig strengere, og hardere, og folk vil måtte følge dem strengere." "Dette gjelder ikke bare i et kapitalistisk samfunn og i et sosialistisk samfunn, det vil også gjelde i et framtidig kommunistisk samfunn." Che siterer dette og an griper deretter Yao Wen-yuan for å ha hevdet at dette er å sette likhetstegn mellom kommunisme, sosialisme og kapitalisme.

Ingen kommunist kan være i tvil om at Yao har rett. Og spesielt ettersom resten av artikkelen pongterer at den typen regler det er snakk om, nettopp er ulike typer statlige lover og forordninger, og at disse, samt de tvangs- og voldstiltak som kreves for å straffe overtredelser, gir seg nødvendig av produksjonens tekniske karakter, altså p.g.a. nødvendigheten av å oppvise disiplin og årvåkenhet under kompliserte produksjonsaker og i samfunnet forøvrig. Det faller ikke et øyeblikk forfatteren inn at dette kan være en frivillig disiplin. Tvert om misbruker han noen ord av Engels til å slutte fra eksistensen av naturlover til nødvendigheten av lover og rettsinstanser i samfunnet! Og, som han ganske riktig påpeker: alle slike lover "har til en viss grad tvangs-karakter og er autoritære. Det finnes ingen regler og forordninger som ikke dirigerer, tøyler og undertrykker noen eller noe(!)". For å

begrunne dette, nevnes ulike diktatoriske tiltak (som selvsagt er nødvendige under sosialismen, men vil bli overflødige under kommunismen, når staten dør bort). Og for artikkelforfatteren er det uten betydning å begripe hva det betyr og hva det sier om samfunnstilstanden at man i det hele tatt trenger en stat. Han reflekterer ikke et øyeblikk over hva Lenin måtte ha ment med at staten som sådan, som en makt tilsynelatende utenfor og "over" samfunnet, er en borgerlig institusjon. Nei, "det avgjørende punkt er hvem som dirigerer og kontrollerer hva, hvem som tøyler hva og hvem som undertrykker hvem."

Mot dette står Lenins ord: "De (menneskene) vil venne seg til å overholde dem (reglene) uten vold, uten tvang, uten underordning, uten det spesielle tvangsapparat som kalles stat.

Uttrykket "staten dør bort" er meget treffende, for det peker både på prosessens gradvise og på dens spontane karakter. Bare vanen kan og vil utvilsomt ha en slik virkning..." (Staten og revolusjonen).

Og det er klart at forsvinner dette perspektivet på det politiske arbeidet, får det umiddelbart praktiske konsekvenser. KKP ser det nå som sin oppgave å finne fram til "høvelige tiltak" for å øke veksttempoet i økonomien, uavhengig av hvorvidt disse tiltakene bidrar til arbeiderklassens frigjøring eller tvert om knekter den under byråkratiske regler, splittende lønns- og bonusordninger og snever arbeidsdeling, slik Teng hele tiden har gått inn for.

Videre forsøker KKP å benytte Lenin-tekster til å rettferdiggjøre denne økonomismen. Lenin sier: "Det eneste kriterium for resultatene av den politiske utdanning er de forbedringer vi oppnår i industri og landbruk." Nå er saken bare den at dette er skrevet i anledning NEP-politikken, som helt uttrykkelig er situasjonsbetinget og i følge Lenin for all del ikke måtte opphøyes til allmenn norm! Det er forøvrig akkurat samme type sitater Kosygin benytter for å legitimere de økonomiske reformene i Sovjet siden 1965.

Men når Hua-fløyen ser så pragmatisk på statens karakter (som de hyppig omtaler som "folkets stat", er det heller ikke til å undres over at det ikke blir så viktig hvilken klasse proletariatets diktatur tar sikte på å frigjøre. Nå er det faktisk snakk om å bygge sosialismen (dvs. realisere kommunismen) via en enhetsfront "ledet av arbeiderklassen og basert på arbeider-bonde-alliansen og som omfatter patriotiske demokratiske partier, patriotiske personer..." (PR 35.77, s. 56)

I denne samrøringen av borgerlige og proletariske klasseinteresser (der arbeiderklassen på velkjent AKP-maner bare framstår om den "mest konsekvent revolusjonære klassen") er det ikke overraskende å legge merke til at Tengs "sjølkritt" knapt er synlig, og at den når den nevnes, eksplisitt sies å gå på en "uheldig formulering" (PR nr. 33.77, s. 29)!

Til slutt en kommentar til de utalige påstandene om "de fires" kriminelle og dekadente liv og levnet, som for det meste består i beskyldninger om et grotesk høyt personlig forbruk.

Selvsagt stoler vi ikke mer på Teng Hsiao-ping enn på de profesjonelle løgnerne i AKP og "Klassekampen" (når har de skrevet ett sant ord om KAs og KULs politikk?). Og for det andre: selvmotsigelsen viser seg igjen. De fire visste vel at det nødvendigvis ville måtte ramme også dem selv når de på angivelig "ultra-venstre-maner" gikk inn for å kutte ut unødvendige lønnsdifferenser også blant partimedlemmer, spesielt blant ledende kadre. Dette er i hvert fall hva de gikk inn for i følge Peking Review, nr. 35.77, s. 35: "Akkurat som de tok tid-

ligere deltakelse i den demokratiske revolusjon... som politisk kriterium for å definere en "vandrør på kapitalismens vei", så tok de helt absurd høyere rang og høyere lønn som det økonomiske kriteriet. For å sikre seg et såkalt økonomisk argument for sin sladderaktige påstand om at det var "en borgerlig klasse" innenfor partiet og hæren blandet de bevisst sammen forskjellene i distribusjon mellom ledende partikadre, ledende personer i regjeringen og hæren på den ene side og de brede masser på den annen side med klasseutbytting.

Faktisk var de "boklærde" marxistene utmerket godt kjent med at utbyttingen i sin kjerne er et produktjonsforhold og ikke et spørsmål om lønnsforskjeller, men her skinner det så altfor tydelig igjennom at det Hua-gruppen er ute etter er å beskytte seg selv og alle borgerlige elementer i statsapparatet mot det leninske prinsipp om at ingen person i ledende stillinger skal ha mer enn en normal arbeiderlønn.

Vi trenger ikke nevne Albania for å antyde at AKP vil få vansker med sitt forhold til Teng i tida framover. Kjenskjerninger er tross alt en hårdnakket ting, som en viss person sa. Og en slik kjensgjerning er det at det var Mao personlig som tok initiativ til og ledet den storstilte kritik kampanjen av Teng Hsiao-ping og av den politikken han nå er blitt rehabilitert for.

Som et siste halmstrå kan AKPs ledere og medlemmer klynge seg til hypotesen om at "en riktig tendens kan kan dekke over en feilaktig tendens", at altså de revolusjonære selv om de skulle ha hatt rett i kritikken av Teng kan ha stått for en annen og like feilaktig linje, slik Lin Piao i sin tid gjorde overfor Liu Shao-shi.

Vi mener å ha argumentert for at "de fire" og de andre proletarisk-revolusjonære sto for en ekte kommunistisk politikk, og den siden av saken vil vi komme tilbake til ved seinere anledninger. Men hvorom altting er, må alle være klar over at det å forsvare Teng i dag ikke er noe kvalitativt forskjellig fra hva det var å forsvare Liu under og etter kultur-revolusjonen - om Lin Piao tok aldri så mye feil.

Vi regner med at det vil ta tid før noen stor del av AKPs medlemmer blir i stand til å verdsette Chang, Yao, Wang og Chiang som store marxist-leninister. Men alt nå burde i hvert fall enkelte stuse over at en upålitelig og uforberdlig vandrør på kapitalismens vei plutselig blir hyllet som en stor revolusjonær. Dette er utvilsomt noe nytt i KKP's historie, en historie som også AKPs medlemmer og sympatisører ved festlige anledninger trekker fram som eksempel.

Marxistiske hefter

